KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
27. februar 2002 *

I sag C-477/01 P(R),

Reisebank AG, Frankfurt am Main (Tyskland) ved Rechtsanwälte M. Klusmann og F. Wiemer,

appellant,

angående appel af kendelse afsagt den 5. december 2001 af præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-216/01 R, Reisebank mod Kommissionen (Sml. II, s. 3481), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse samt om

— udsættelse af gennemførelsen af den procedure, som Kommissionen har indledt i sag COMP/E-1.37.919 — bankgebyrer for veksling af valuta i eurozonen: Tyskland (Deutsche Verkehrsbank/Reisebank), indtil der træffes afgørelse i hovedsagen i sag T-216/01

* Processprog: tysk.

— i givet fald hjemvises sagen til fornyet behandling ved Retten

— afgørelsen om sagens omkostninger udsættes,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved S. Rating, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

efter at have hørt generaladvokaten, A. Tizzano,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 10. december 2001 har Reisebank AG i medfør af artikel 225 EF og artikel 50, stk. 2, i EF-statutten

for Domstolen iværksat appel af kendelse afsagt den 5. december 2001 af præsidenten for Retten i Første Instans i sagen Reisebank mod Kommissionen (sag T-216/01 R, Sml. II, s. 3481, herefter »den anfægtede kendelse«), hvorved Retten afviste bankens begæring om foreløbige forholdsregler, der havde til formål dels at opnå udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning af 14. august 2001 om ikke at give sagsøgeren aktindsigt i visse dokumenter vedrørende opgivelse af proceduren i sag COMP/E-1/37.919 — bankgebyrer for veksling af valuta i eurozonen, der blev ført mod andre banker (herefter »beslutningen af 14. august 2001«), og dels at opnå udsættelse af proceduren med henblik på anvendelse af artikel 81 EF i samme sag i forhold til sagsøgeren.

2 Ud over ophævelse af den anfægtede kendelse har appellanten nedlagt påstand om:

— udsættelse af gennemførelsen af den procedure, som Kommissionen har indledt i sag COMP/E-1.37.919 — bankgebyrer for veksling af valuta i eurozonen: Tyskland (Deutsche Verkehrsbank/Reisebank), indtil der træffes afgørelse i hovedsagen i sag T-216/01

— i givet fald hjemvises sagen til fornyet behandling ved Retten

— afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

3 Ved processkrift, der blev indgivet til Justitskontoret den 15. januar 2002, har Kommissionen fremlagt sine skriftlige bemærkninger for Domstolen.

De relevante retsregler, de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne for Retten

4 For så vidt angår de relevante retsregler, de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for sagen og retsforhandlingerne for Retten, henvises til præmis 1-21 i den anfægtede kendelse.

Den anfægtede kendelse

5 Ved den anfægtede kendelse afviste Rettens præsident begæringen om foreløbige forholdsregler, da der ikke forelå vægtige oplysninger, der gav holdepunkter for at antage, at hovedsagen kunne antages til realitetsbehandling.

6 I den anfægtede kendelse er det i den forbindelse anført, at beslutningen af 14. august 2001 udgør en forberedende retsakt, der indgår i en forudgående administrativ procedure, og at den derfor ikke kan være genstand for særskilt prøvelse.

7 For at komme frem til denne konklusion har Retten først afvist appellantens argumentation vedrørende Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145, s. 43), idet forordningen først fandt anvendelse fra den 3. december 2001 og således under alle omstændigheder ikke var relevant for sagen.

8 Dernæst har Retten henvist til retspraksis, hvoraf det fremgår, at når der er tale om retsakter eller beslutninger, hvis tilblivelse omfatter flere stadier, navnlig sådanne, som afslutter en intern procedure, kan disse retsakter eller beslutninger principielt kun gøres til genstand for et annullationssøgsmål, hvis det drejer sig om foranstaltninger, som definitivt fastlægger institutionens standpunkt som afslutning på denne procedure, modsat foreløbige foranstaltninger, der har til formål at forberede den endelige beslutning.

9 Det er bl.a. tilfældet for så vidt angår Kommissionens retsakter, hvorved der gives afslag på aktindsigt i konkurrencesager, idet de principielt kun har de begrænsede virkninger, som er karakteristiske for en forberedende foranstaltning, der indgår i en forudgående administrativ procedure.

10 Efter Rettens opfattelse er appellantens påstand om, at Kommissionen snart vil vedtage en endelig beslutning, hvorved banken pålægges en bøde, uden betydning for bedømmelsen af sagen, da påstanden under alle omstændigheder er så upræcis, at den ikke gør det muligt at kende indholdet af en eventuel beslutning vedrørende appellanten.

11 Hvad angår appellantens argument om, at bankens rettigheder i dens egenskab af adressat for en meddelelse af klagepunkter er blevet tilsidesat, fremgår det af den anfægtede kendelse, at en sådan tilsidesættelse først kan fremkalde bindende retsvirkninger af en sådan karakter, at de kan gribe ind i appellantens interesser, når Kommissionen i givet fald har truffet den beslutning, som konstaterer tilstedeværelsen af de overtrædelser, den anklager banken for.

12 For så vidt angår argumentationen vedrørende Kommissionens afgørelse 2001/462/EF, EKSF af 23. maj 2001 om høringskonsulentens kompetenceområde under behandlingen af visse konkurrencesager (EFT L 162 s. 21) er det endelig i den anfægtede kendelse anført, at appellanten ikke har fremlagt vægtige oplysninger, der giver anledning til at anse retspraksis vedrørende aktindsigt i konkurrencesager for ikke længere at finde anvendelse.

13 Hvad angår anmodningen om udsættelse af den procedure efter artikel 81 EF, der er indledt mod appellanten, anførte Retten, at appellanten ikke har ført bevis for, at der foreligger helt usædvanlige omstændigheder, som kan begrunde, at der anordnes en sådan forholdsregel.

Appellen

14 Appellanten har fremført fire anbringender til støtte for sin appel.

15 Appellanten har for det første gjort gældende, at det er en fejl, at Retten i den anfægtede kendelse ikke har taget hensyn til forordning nr. 1049/2001, idet forordningen trådte i kraft den 3. december 2001, dvs. før den anfægtede kendelse blev afsagt.

16 For det andet har appellanten gjort gældende, at Retten burde have taget hensyn til, at afslutningen af den administrative procedure i form af en beslutning, hvorved appellanten blev pålagt en bøde, var nært forestående. Retten har set bort fra situationen vedrørende proceduren, idet den har stillet sig tilfreds med det teoretiske og generelle argument om, at Kommissionen endnu kunne nå at ændre opfattelse.

17 For det tredje fremgår det af den anfægtede kendelse, at Retten ikke har taget betydningen af afgørelse 2001/462 i betragtning.

18 For det fjerde fremgår det af den anfægtede kendelses præmis 52, at den er behæftet med en retlig fejl, idet Retten ved at afvise at sætte sig i Kommissionens sted under udøvelsen af dennes administrative kompetence har tilsidesat den forpligtelse til at foretage et skøn, der påhviler den under en sag om foreløbige forholdsregler.

Domstolens bemærkninger

19 Da parternes skriftlige indlæg indeholder samtlige oplysninger, der er nødvendige for at påkende appellen, er det ufornødent at lade parterne afgive mundtlige indlæg.

20 Der skal indledningsvis tages stilling til, om appellanten henset til sagens omstændigheder har søgsmålsinteresse.

21 I denne forbindelse bemærkes, at spørgsmålet om, hvorvidt en appellant har retlig interesse, forudsætter, at appellen med sit resultat kan tilføre den pågældende en fordel (dom af 19.10.1995, sag C-19/93 P, Rendo m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 3319, præmis 13, og af 13.7.2000, sag C-174/99 P, Parlamentet mod Richard, Sml. I, s. 6189, præmis 33).

22 Det skal tilføjes, at bedømmelsen af en sagsøgers interesse i at opnå de begærede forholdsregler har særlig stor betydning under en sag om foreløbige forholdsregler (kendelse af 30.4.1997, sag C-89/97 P(R), Moccia Irme mod Kommissionen, Sml. I, s. 2327, præmis 43).

23 Udsættelse af gennemførelsen og andre foreløbige forholdsregler kan kun anordnes af Fællesskabets retsinstanser i en sag om foreløbige forholdsregler, såfremt det navnlig er godtgjort, at der foreligger uopsættelighed, dvs. at det for at undgå et alvorligt og uoprettelig tab for sagsøgeren er nødvendigt at foreskrive dem og tillægge dem retsvirkninger før afgørelsen i hovedsagen. Foreløbige forholdsregler, der ikke er i stand til forhindre det alvorlige og uoprettelige tab, som appellanten har påberåbt sig, kan allerede af denne grund ikke være nødvendige i dette øjemed. Mangler appellanten interesse i at opnå de begærede foreløbige forholdsregler, kan disse ikke opfylde uopsættelighedsbetingelsen (kendelsen i sagen Moccia Irme mod Kommissionen, præmis 44).

24 Det fremgår af sagen om foreløbige forholdsregler, hvoraf nærværende appel er en del, at hensigten med denne er at hindre Kommissionen i at træffe en endelig beslutning i forhold til appellanten i sag COMP/E-1.37.919, før Retten har afgjort spørgsmålet, om beslutningen af 14. august 2001 er lovlig.

25 Denne endelige beslutning er truffet af Kommissionen den 11. december 2001, dvs. dagen efter nærværende appelsag blev anlagt.

26 Vedtagelsen af denne endelige beslutning har således bevirket, at appellanten har mistet enhver interesse i at fortsætte sagen om foreløbige forholdsregler.

27 Det fremgår i øvrigt af appelskriftet, at appellanten havde kendskab til, at Kommissionen havde til hensigt meget snart at vedtage en sådan endelig beslutning. Under disse omstændigheder stod det appellanten frit for i givet fald i appelskriftet at redegøre for, om der forelå særlige omstændigheder, der kunne begrunde, at der for appellanten fortsat bestod en interesse i at fortsætte sagen om foreløbige forholdsregler uanset den forudsigelige vedtagelse af den endelige beslutning. Dette har appellanten ikke gjort.

28 Da appellanten ikke længere har nogen interesse i at fortsætte sagen om foreløbige forholdsregler, har sagen ikke længere nogen genstand, og det er derfor ufornødent at træffe afgørelse i sagen.

Sagens omkostninger

29 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 6, som ifølge procesreglementets artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, er Domstolen, såfremt den finder det ufornødent at træffe afgørelse i sagen, frit stillet i sin afgørelse om sagsomkostningerne.

30 Da der er tale om betaling af sagsomkostningerne, må den ufornødne stillingtagen i den foreliggende sag sidestilles med en afvisning af appellen. Af denne grund pålægger Domstolen appellanten at bære sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

for ret:

1) **Det er ufornødent at træffe afgørelse.**

2) **Reisebank AG betaler sagens omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 27. februar 2002.

R. Grass
Justitssekretær

G.C. Rodríguez Iglesias
Præsident